

ТЕПЕР

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Лео затамував дух. Сліпуче біле світло ліхтаря накрило його, і він зарився обличчям у вогкий мох із колючими паростками чорниці, усім тілом утискаючись у землю. Лежачи тут — у лічених кроках за межею лісу, — він легко міг стежити за розпорядком інспектора.

Спочатку той освітив ліхтарем замок на дверях бункера, шукаючи ознаки злому. Потім обійшов кубічну будівлю, проводячи променем ліхтаря поверхнею бетонних стін.

Нарешті він зупинився спиною до бункера й запалив, вочевидь, вирішивши зробити перерву, доки остаточно не впевнився, що все має такий самий вигляд, як і минулої ночі.

Лео знову вдихнув. Сім ночей поспіль у той самий час він лежав отак поряд із великим квадратним рінявим двором в оточенні лісу, посеред якого височів маленький сірий куб бункера. Ніщо не порушувало нічного спокою, окрім вітру, безперервного ухкання сови й дзижчання випадкової комахи.

Дивне це було відчуття — лежачи в кількох метрах, стежити за кожним рухом чоловіка, переконаного, що поряд немає ні душі. Чоловіка в уніформі, що затягується цигаркою, стоячи на варті всіх військових арсеналів так званого Стокгольмського району оборони — 44.

Лео поправив мікрофон на своєму комірі, підвів голову над заростями чорниці й прошепотів:

— Курець покидає об'єкт.

Рів між лісом і рінявим двором був заповнений водою. Ковзаючи травною шорсткими підшвами чобіт, Лео розбігся

й перестрибнув через нього з важкою сумкою в одній руці й аркушем картону в другій.

З іншого боку з'явився Яспер. У його волосся стирчали мох і ялинові гілки, у руках була не менш важка сумка. Вони не заговорили один до одного. У цьому не було потреби. Лео поклав аркуш картону — рівно 60 на 60 сантиметрів — на землю перед дверима бункера.

Багато часу він розмірковував щодо цих стін. Якщо їх підірвати, згодом це неодмінно виявить інспектор з ліхтарем, до того ж шуму буде чимало.

Потім він проаналізував дах. Не важко прибрати металевий лист, що захищає будівлю від дощу, пробити п'ятнадцять сантиметрів бетону вниз і повернути метал на місце. Підірваний дах не буде помітний у світлі ліхтаря. Але вибух теж почують.

Лишався один шлях: крізь підлогу. Враховуючи опір жорсткого ґрунту, сила вибуху буде спрямована вгору, тож знадобиться менше вибухівки і, як наслідок, шуму буде менше.

Лео дістав із сумки півкіло важкої пластикової вибухівки. Опустившись на коліна, він розім'яв пластикову масу і при світлі ламп над головою сформував дванадцять кульок.

— Цього не досить, — зауважив Яспер.

Одну за одною він розклав їх на картоні, наче на годиннику, де кожна цифра представлена сорока грамами пластикової вибухівки.

— Досить.

— Але згідно з таблицею...

— В армії завжди використовують забагато, бо намагаються повбивати людей на полі бою. Я зменшив кількість вибухівки вдвоє. Ми ж хочемо потрапити всередину, а не знищити там усе.

Лео дивився, як Яспер одним порухом зап'ястка розводить складану лопату із сумки й починає копати. З кожним рухом підкоп під міцні, наче в сейфа, двері, дедалі глибшав.

По шматочку вибухового «тіста» на кожну годину. Утворився циферблат по всьому обводу, об'єднаний коричневим плетеним шнуром пентриту¹.

¹ Пентрит — вибухова хімічна речовина, застосовується для спорядження капсул-детонаторів, кумулятивних боєприпасів, детонаційних шнурів.

Він усвідомлював, що це безглуздо, та все одно стежив за часом — Лео постійно знав, котра година, навіть не маючи годинника на руці. Самим нутром він відчував пульсацію часу, і так було завжди.

— Готово.

Яспер, спітнілий і згорблений, стояв на колінах, сягаючи лопатою глибини ями під дверима — і підлогою — бункера. Лео підповз ближче і нетерплячими руками, штовхаючись з другом ліктями, почав вигрібати грудки землі з ями, куди не досягала лопата.

— Зараз.

Тримаючи з обох боків аркуш картону, вони потроху втиснули його всередину, дбаючи про те, аби жодна з дванадцяти кульок ні до чого не прилипла і щоб було видно запальник. Лише переконавшись, що картонку підкладено під двері невеличкої однокімнатної будівлі, вони почали набивати й обкладати яму гравієм, доки остаточно не затулили її.

— Задоволений?

— Задоволений.

Години розрахунків.

Дні, витрачені на придбання матеріалів.

Тижні блуканини в гумових чоботях лісами з грибним кошиком під рукою, доки він придивлявся до шведських збройних сховищ.

І коли знайшов оце, кілометрах у п'ятнадцяти на південь від Стокгольма, у місцевості під назвою Єстрігген, то збагнув, що далі можна не шукати.

Лишалось всього кілька хвилин.

Клейкою стрічкою він прикріпив запальник до детонатора, який потім під'єднав до позначок «плюс» і «мінус» на електричному кабелі, перш ніж відійти якнайдалі за двір, за рів, назад під покров лісу. А тоді з'єднав інший кінець кабелю з позитивною клемою мотоциклетного акумулятора.

— Феліксе? Вінсенте? — промовив Лео в мікрофон.

— Так? — відгукнувся Фелікс.

— Ти все добре бачиш?

— Добре бачу.

— Десять секунд...

Фелікс і Вінсент лежали поруч під брезентом, засипані згори листям, мохом і травою, біля червоно-жовтого шлагбаума з металевією табличкою з написом «СТОРОННІМ АВТО В'ЇЗД ЗАБОРОНЕНИЙ».

— ...а тоді підриваю.

Вінсент міцно тримав декілька гвинторізів завдовжки майже в півтора метра. Фелікс підвівся на ліктях і звирився з годинником на руці, потерши пальцем скляний циферблат, затуманений від сирості.

— Дев'ять.

Він тер його, доки не побачив другу стрілку, а тоді кивнув Вінсенту, який важко, часто й різко дихав.

— Вісім.

— Ти в порядку?

— Сім.

Вінсент не відповідав. Він навіть не дивився на брата.

— Шість.

Навіть важкий брезент зверху їхніх спин тремтів.

— П'ять.

— Ніхто не прийде, Вінсенте. Ми тут зовсім самі.

— Чотири.

Рука Фелікса ковзнула від тремтливих плечей до долонь, що стискали гвинторізи.

— Три.

— Вінсенте?

— Два.

— Там, нагорі, Лео. Він усе спланував. Усе пройде чудово. І так краще, правда ж?

— Один.

— Вінсенте? Краще брати участь, ніж сидіти вдома на дивані, нічогосінько не знаючи.

Проревів вибух — голосніше, ніж сподівався Лео. Бункер спрацював, наче резонатор гітари, підсиливши своїм панциром звук пластикової вибухівки завважки в півкіло. І коли підлогу єдиної кімнати було підірвано, «резонатор» спрацював знову, і вони